

Llocs i terrenys on es practicà el futbol a Cubelles al segle XX

A les dues separades de les festes majors de 2007 i 2017, els Amics del Castell hi han publicat sengles treballs sobre la història del CF Cubelles. En cada cas celebràvem els 40 i 50 anys de vida del club federat però, fins ara, no hem explicat mai que en aquest poble a començaments del segle XX hi havia el mateix neguit que en la majoria d'indrets de Catalunya per conèixer l'anomenat esport rei. Sí, això també va passar a Cubelles, i és clar que em podríeu dir que no està escrit enlloc.

Hi ha dos punts clars que van fer que l'esport rei no prosperés a Cubelles. Primer: Per una maleïda guerra que s'emportà a tots aquells nois que jugaven al Club Esportiu Cubelles durant els anys 1933/36, on hi teníem 3 o 4 jugadors que podien arribar molt lluny mercès a les seves grans condicions. Segon: Per uns ajuntaments als que interessava més la instrucció paramilitar de l'època. Tot i que no s'oposaren que es llaurés un camp de futbol ja de reglament quant a dimensions que teníem als anys 1940, varen privar de jugar al futbol a unes quantes generacions de nois. Això es va arreglar, i encara provisionalment, fins al camp de cal Víctor, de 1959. Durant aquests anys també teníem almenys quatre o cinc nois que, si haguessin pogut jugar, possiblement ara tindríem algun famós als nostres llibres d'història local.

Terrenys que trepitjaren els joves del poble per practicar el futbol

- 1.- Cap de la Riera (Riu Foix), cap allà als anys 1920.
- 2.- Camp d'Esports del Centre Català (Molí de Baix) del Club Esportiu Cubelles. Anys 1933/36, el camp és eliminat l'any 1940.
- 3.- La plaça del Castell (davant mateix de l'edifici). Durant la guerra del 36 i també després dels anys 40.
- 4.- Les Eres del Coca (entre el carrer de l'Estació i el Molí de Baix), dels 40 al 59.
- 5.- Sota el Castell, (entre carrer de Joan Roig i la carretera). De 1945 a 1957, aproximadament, fins que es construeixen els col·legis nacionals.
- 6.- El camp de l'Hort del Rector, de 1964 (entre la Masia de cal Granell i els carrers de Raval del Torrent i carretera a Mas Trader). Aquí només s'hi jugaven partits infantils fins al 1966.
- 7.- El camp de Cal Víctor 1959/1962, on ja es podia practicar el futbol com a l'any 1933. Situat entre els carrers de Rocacrespa i Gallifa i camí del cementiri, va durar molt poc.

8.- El camp de la Pallissa, de 1967, que permetia tornar a jugar com a l'any 33. Estava situat passat el pont de la carretera del riu Foix i va durar uns deu anys aproximadament, fins al 1977.

9.- El camp de Josep Pons, estrenat el 1977, situat dins del complex del poliesportiu de Cubelles. A l'any 2017 hi continua.

Voldria afegir que vàrem tenir dos intents de jugar en altres llocs. El primer, darrere de l'estació, ens el prohibiren. I l'altre intent, on s'hi va treballar diversos diumenges, al mig del riu Foix, en una bona esplanada abans d'arribar al pont de ferro del tren i al camí de la mota de San Pere, que passava per un pas a nivell.

Orígens i evolució del futbol

Sembla ser que els primers orígens del futbol s'ubiquen a l'Extrem Orient, i en particular a la Xina. Documents d'erudits historiadors xinesos, com Tsao Tsé i Yang Tsé, descriuen l'existència d'una variant d'aquest joc, que ells anomenaven balompèdica, i que es remunta alguns segles de la nostra era (abans de Crist). Al segle V aC i sota el mandat d'un emperador que es deia Xeng-Ti, els soldats del seu exèrcit eren obligats a fer uns exercicis variats per millorar les seves condicions físiques, i un d'aquests era un joc semblant al futbol actual. Com es lògic, en aquest joc hi havia la presència d'una pilota (de pell). El joc s'anomenava Tsú-Chú. Tsú significava literalment donar patades, i Chú vol dir pilota.

Història del futbol a Europa i a Catalunya

La història del futbol es considera a partir de 1863, any de la fundació de The Football Association, encara que els seus orígens es remunten a alguns segles abans, particularment a les Illes Britàniques durant l'edat mitjana. L'any 1848, representants de diferents col·legis anglesos es trobaren a la Universitat de Cambridge per crear el codi Cambridge, que funcionaria com a base per a la creació del reglament del futbol modern. Finalment, a Londres l'any 1863 es feren oficials les primeres regles del futbol associació. El creixement del futbol és tant i constant, que actualment és l'esport més popular del món, es calcula que hi ha més de 270 milions de persones involucrades.

El futbol es va introduir a Espanya a través de treballadors immigrants procedents de Gran Bretanya cap a finals del segle XIX assentats a les Mines de Riotinto (Huelva). El Real Club Recreativo de Huelva, el club de futbol més antic d'Espanya, es va fundar el 23 de desembre de 1889.

A Barcelona és on el futbol experimenta un creixement més gran i fort des dels seus inicis. Amb una societat civil molt inquieta i emprenedora en la pràctica de qualsevol esport, aquesta no vol quedar-se al marge en el moment que aquest nou joc està a l'alça constant. Diferents equips anaven conformant-se de manera irregular, fins que començà el degoteig d'inscripcions oficials. El primer equip fou el Team Anglès format per membres d'aquesta colònia a Barcelona, que jugaven des del 1898 però mai es varen constituir com a societat abans. Al 29 de novembre de 1899, el

Camps de futbol de Cubelles

suis Hans Gamper, afincat a Barcelona, funda el Futbol Club Barcelonai el 1901 es va crear el RCD Espanyol. A continuació veurem un quadre on es pot veure el moviment d'entitats barcelonines que formaren equips de futbol entre 1898 i 1901:

Principals entitats aparegudes: **1898**, Team Anglès; **1899**, Foot-ball Club Barcelona i Foot-ball Club Català; **1900**, Escocés Foot-ball Club (ex Sant Andreu FC), Hispània Athletic Club (ex Team Roig), Societat Espanyola de Foot-ball, Aplec Escolar de Foot-ball i Societat Deportiva Sanlanach; **1901**, Club Espanyol de Foot-ball, Club Universitari de Foot-ball, Societat Franco-Espanyola de Foot-ball, Club Hispano-Americà, Team Comercial, Internacional Foot-ball Club, Irish Foot-ball Club (fusió Club Catalunya i Espanyol Infantil), Club Penitents, Putxet SC, Ibèria SC, Catalònia Foot-ball Club, Red Star Club (ex Team Anglès Infantil), Club Nacional de Foot-ball, Club Condal de Foot-ball i Club Elèctric.

Quan es comença a jugar a futbol al nostre poble

Segons informació oral, a Cubelles es comença a jugar cap a la dècada dels vint. Primer s'havia de trobar un lloc per practicar-lo i es fixaren en un terreny que no era conreable. Només havien d'arreglar-lo perquè era tota una esplanada on creixia una herba anomenada pedrenca. Era una planta molt petita arran de terra que no molestava per practicar el futbol. Només havien de tallar unes quantes mates de joncs, posar uns pals com a porteries i a jugar. Aquest lloc era al cap de la riera del Foix. Es desconeix que s'hi celebressin partits amb altres poblacions, sembla ser que només el feren per seguir la corrent d'altres llocs. Per les referències que m'arribaren ja fa molts anys, només era un camp per jugar entre nois del poble.

Llavors, la comunicació no era com ara, cal veure que la primera emissora de ràdio espanyola no arribà fins a l'any 1923, amb Radio Ibèrica, però no és fins a la dècada dels 30 que s'estén als pobles, malgrat que encara no era apta per a totes les butxaques. La televisió tardaria més temps en arribar, concretament l'any 1956, però a les cases no és fins a la dècada dels 60/70. Jo, aleshores, em preguntava com podia ser que un esport que a Barcelona va arribar l'any 1898-99, com aquestes ànsies de córrer darrere d'una pilota podien arribar al cor dels petits pobles si no rebien gairebé cap informació?

El meu pare, nascut l'any 1904, va anar de nen als Escolapis de Vilanova i sempre m'explicava que, al col·legi, l'afició ja era a l'abast de tots els nens. La informació que jo buscava cal trobar-la en els cromos que sortien amb les marques de xocolates. És clar que en aquests cromos col·leccionables hi sortien els millors jugadors de futbol de l'època. Per exemple, el Paulino Alcantara (anomenat *Trenca-xarxes*) que va començar a jugar només amb 15 anys, el 1912, amb el Barça. El 1916 apareix el gran porter Ricard Zamora (anomenat *el Divo*) que tenia uns 15/16 anys quan comença a jugar amb l'Espanyol. El 1919 sorgeix un jugador excepcional, Josep Samitier (conegut com *l'Home llagosta*), que entra a formar part de la plantilla del Barça. Per tant, els nens d'aquella època, tal com succeeix ara, volien assemblejar-se als seus ídols; ara el Messi i llavors Zamora i Samitier, entre d'altres. Haig de pensar que la informació deuria arribar mitjançant els cromos i que amb els nens i grans de Cubelles passaria el mateix. Cal dir que als anys 30, quan el meu pare era treballador de la M.Z.A. a

l'estació de Cubelles, explicava que al nostre poble no arribaven gaire més que uns quants diaris cada dia. Per tant, si no s'anava com a mínim a Vilanova, on tenien premsa, poca cosa es podia conèixer del que passava al món.

Relatades les possibilitats de la informació de les primeres dècades del segle XX, cal explicar com em va arribar oralment que el primer lloc on es jugà a futbol a Cubelles va ser al cap de la riera del riu Foix. La primera persona que me'n va parlar va ser el Joan Lleó i Monjo, qui una vegada em digué: "Mentre un bon grup de joves cubellencs estàvem fent els impossibles per fer un camp per jugar al futbol en mig de la riera...". ell em va dir que no érem els primers que fèiem una cosa semblant, i va afegir alguns dels noms que llavors jugaven al futbol a Cubelles. Un d'aquests feia de porter, cosa que jo no em podia imaginar, era el Joan Albet i Aviñó, que seria alcalde del poble durant els anys 1947 i 1962.

El Joan Lleó coneixia, doncs, una qüestió que mai va ser explicada en aquella època d'una manera formal, possiblement a causa de la guerra i perquè els anys de postguerra foren més difícils que la pròpia guerra i no es parlava de res que pogués recordar al passat. L'any 2009 la seva cunyada Rosario Cibiach em va explicar que el 1936 el Joan jugava amb el Club Esportiu Cubelles de porter i, segons jo coneixia, el CF Barcelona el va convocar per fer-li unes proves i sembla ser que el seu pare s'hi va oposar (desconec, diríem, la lletra menuda de tal qüestió). També la Roseta Guasch em va confirmar que era cert.

Un altre cubellenc que tenia una memòria extraordinària era en Lluís Avinyó Socies, el Lluís Xicarró. Un dia li vaig preguntar si era aficionat al futbol i, llavors, li explico que m'han deixat una foto dels anys 30 on se'l veu junt amb vuit homes i deu dones asseguts en un banc, com si fossin unes grades d'un camp de futbol; de fet era el camp del Molí de Baix, poc temps abans de la guerra. Després d'una de les seves habituals pauses, em digué: "Mira, nosaltres el diumenge teníem cinema al cafè i llavors el futbol. I vosaltres ara teniu auto, TV, podeu viatjar i mil coses més que als anys 30, ni ràdio teníem". Jo em vaig quedar sorprès davant la seva resposta, però vaig insistir a preguntar-li què sabia sobre uns quants joves cubellencs que anaven a jugar futbol al cap de la riera els diumenges. Ell em va dir que era veritat, ara bé, no recordava haver sentit dir que es fes cap partit contra equips d'altres pobles. Em va assenyalar un jugador d'aquella època, en Joan Albet Aviñó, en Joan Mariano. Així doncs, em

En aquesta imatge dels anys cinquanta es pot veure l'esplanada que existia a la zona del cap de la riera.

Camps de futbol de Cubelles

quedava confirmat que tal terreny va existir per jugar al futbol possiblement més rudimentari. Hem de pensar que als anys 20 no hi havien pins plantats i el mar quedava més lluny que actualment. A més, la desembocadura del riu Foix estava molt ben definida, tenia dues sortides al mar, un braç sortia a prop del fortí a la dreta i, a la part esquerra, hi havia l'altra sortida. Al mig dels dos braços, en cas d'una vinguda del riu, quedava una bona illa. Jo vaig viure 23 anys a l'estació i aquests llocs els coneixia molt bé.

El primer terreny, el camp d'Esports del Centre Català

Una imatge de poc abans de la guerra. Les grades del camp de futbol eren un banc per seure les senyores.

estava separada al seu darrere per un camí que anava des del pont petit per anar a la platja fins al pont de ferro del ferrocarril del riu Foix. Aquest camí era paral·lel al terraplè on hi havia la via del tren. La porteria del gol nord estava situada a una distància aproximadament com la dels camps de dimensions reglamentàries. Estaria endinsada uns 100 metres dins les terres del Molí de Baix; l'amplada també era normal. Disposava d'una caseta per canviar-se els jugadors que es va construir sobre les ruïnes del molí. La descripció del camp és segons el meu record quan tenia 10 anys. El camp d'Esports del Centre Català es va construir sobre un terreny comprat pel mateix Narcís Bardají.

El Club Esportiu de Cubelles disputava el campionat comarcal anomenat Copa Germanor de l'any 1936 que jugaven contra els equips de F.C. Sitges i quatre conjunts vilanovins C.S. Vilanova, F.C. Marina, Joventut Esportiva, A.C. Vilanova i Club Esportiu Cubelles. L'alineació cubellenca estava formada pel porter i dos defenses (Lléo, Freixes, Ibern), la mitja estava integrada per Avinyó, Forcada, Catllar i la davantera per Rios, Albet Xic, Solé, Vicente i Torbisco. En aquesta alineació es pot observar que el Vicente jugava de davanter, però amb altres alineacions sortia de porter. En canvi no hi trobem un dels puntals de l'equip, el Rafel Ibáñez.

En aquest camp es va jugar un partit de baseball, l'esport típic dels Estats Units. El Sr. Bardají era un home de negocis, en tenia molts a la capital catalana, per tant tenia molta coneixença i se suposa que ell va oferir el camp per jugar a aquests esport a Cubelles. El diari *La Vanguardia* (4 d'octubre de 1934) se'n feia ressò d'aquell partit:

Una formació de l'equip del C.E. Cubelles els anys 1933/1936. Drets d'esquerra a dreta Rafel Ibáñez, Vicente, Jaume Piñol, Josep Alba, Melcior Catllar, Pere Marsè i Joan Ivern. Acotats Joan Freixas, Pere Ivern, Josep Albet i Emilio Pérez.

Equip reserva del C. E. Cubelles. Salvi Alba (de paisà), Joan Roviroso, Pere Roviroso, Joan Urpí, Pere Escardó. Ajupits: Francesc Bertran, Florenci Fontanals, Gaietà Aviñó, Paco Ibañez.

Fotografia històrica feta pocs dies abans d'esclatar la Guerra Civil. Tots ells van haver de marxar al front. Pere Freixas, Ciril·lo Poch i Florenci Fontanals hi van morir. La imatge és presa al camp del C.E. Cubelles. Drets (d'esquerra a dreta): Pere Freixas, Ciril·lo Poch, Tano Aviñó, Joan Freixas, Joan Roviroso, Josep Albet Xic. Ajupits: Florenci Fontanals, Jaume Piñol i Borràs el Canari.

"El pasado domingo en Cubelles, según nos dice la Federación Catalana de Base-Ball. El pasado domingo no se jugaron en la Ciudad Jardín La Florida los partidos anunciados Barcino - Florido y Catala-Catalonia S.C. por no estar el terreno de juego en condiciones. En cambio en Cubelles, se desplazaron dos selecciones para jugar un partido de exhibición, que gustó al público que acudió a presenciar este deporte por primera vez. Las selecciones se alinearon como sigue: Selección A: Cortada, Peris(1), Peer (3), Bentancour, Santisteban (1), Feliu, Peidró, Rovira y Estany. Selección B: León, Diego (2) Menacho, Roura y Polo. El equipo B ganó por 7 carreras."

S'havia acabat el futbol cubellenc

Feia poc que havia acabat una guerra que havia durat tres anys i els infants ens férem adolescents sense adonar-nos-en. Jo ja tornava a viure a l'estació com abans de la guerra i, llavors, Cubelles encara tenia un camp per jugar a pilota. Però un bon dia van començar a llaurar una part del terreny, quedant tan sols el gol sud per anar a córrer i jugar, amb una única porteria. Als pocs dies, en arribar de col·legi de Vilanova amb el tren de les 8 del vespre, els meus pares em digueren que ja no podríem anar al camp perquè havien arrancat la porteria i llaurat la resta del camp. Recordo que la mare em va dir: "S'ha acabat trencar sabates".

El propietari del camp i fundador del Club Esportiu Cubelles, Narcís Bardají, havia mort assassinat al començar del conflicte i ara, els

Camps de futbol de Cubelles

nous propietaris, volien sembrar. Els més joves no enteníem res, possiblement els més grans sabien que era necessari poder utilitzar aquest lloc per treure'n patates, blat o altres productes de la terra, que prou feien falta aquells anys. A més, tots aquells nois que al 33/36 jugaven amb el Cubelles havien anat a la guerra i uns ja no tornaren mai més mentre que altres estaven en algun camp de concentració i, els que tornaren, foren obligats a fer una altra vegada el servei militar diversos anys. Quan tornaven, buscaven solucionar el seu futur i casar-se, i no pas jugar a pilota.

L'esplanada de l'estació

Buscant un camp

Quan acaba el conflicte a Cubelles hi havia molts nois de 9 a 16 anys que quedàrem sense un lloc on practicar cap classe de joc. Semblava que això no anava amb les autoritats de aquella època. Als anys 1940-41-42, el seu *hobby* era fer desfilar pel poble tots els infants i adolescents de 10 anys fins a punt d'entrar en files, això sí, amb la vestimenta paramilitar de la Falange.

De la meva quinta, nascuts el 1930, només amb 10 anys érem almenys una dotzena, fins a 16 anys eren molts. Ara bé, com que llavors els que tenien 14 anys ja treballaven de pagès o de manobre, durant força temps, els diumenges, la joventut teníem els matins ocupats. Però alguna cosa havia quedat dins nosaltres per conformar-nos sense fer córrer una pilota. Durant la guerra, recordo que jugàvem a la plaça que llavors hi havia davant del castell, ara al 1940 tornàvem al mateix lloc. Al poc temps ja anàvem a jugar a les eres del Coca, al camí de l'estació. S'alçava entre les dues eres i l'entorn que no era cultivable. També utilitzàvem el camí de l'estació i calculo que seria quasi com dues vegades l'espai del castell. Els més jovenets també havíem jugat a la plaça de darrere de l'estació. Això va durar poc, fins que un dia una pilota va caure dins de les andanes i el cap de l'estació va dir que s'havia acabat.

L'any 1943, destinen una companyia d'uns 140/160 soldats que pertanyien al regiment de la demarcació de Tarragona destinat a la població del Vendrell. Els instal·len davant del castell en tres barracons, abandonant Cubelles el 4 de maig de 1944. No recordo el temps que van estar per desmantellar els barracons, però tots vèiem la possibilitat que, per fi, tinguéssim un lloc on jugar a pilota. Es va tardar una mica però amb l'esforç de tots es va aconseguir. Ara tan sols calia que els amos del castell donessin permís per utilitzar aquest lloc per a la pràctica del futbol.

La plaça del castell

Un cop aconseguit, es va transformar en el centre d'atenció dels diumenges. Es començava al matí, després de l'ofici de les 11, i no es parava fins a l'hora de dinar. A les tardes, després de dinar fins a la hora d'anar al cinema, això era cada festa, era com fer una marató. Es feien molts relleus

El lloc on està situat ara el Centre Social servi durant un temps de camp de futbol

Formació cubellenca de 1944, al camp dels escolapis de Vilanova. Drets: J. Maria Miró, Adrià Cona, Tomàs Ivern, Blai Ivern, Jordi Albet i Josep Boronat. Ajupits: Joan Martínez, Josep Fraire, Joan Rovirosa, Lluís Morgades i Antoni Armengol. La samarreta era de ratlles verdes i carbassa.

responsables dels contactes crec que va ser l'Antoni Armengol, que feia el batxillerat allà. Era un grup de nois, aparentment més joves i no tant fets com els cubellencs. Recordo un noi de Salomó que es deia Buxadors que tenia la meua edat, que després va ser metge i va resultar que era amic del que fou alcalde de Cubelles, Josep Maria Batet; un altre que es deia Tormo que venia a la meua classe, molt petit d'estatura i que anomenaven *Bravo*, igual que un jugador del Barça d'aquella època ja que regatejava a mig equip contrari.

Cubelles va començar tenint diversos porters bons, el primer es deia Navarro i era fill d'un carrabiner, tenia diversos germans, una germana cosia amb la modista Elvira

si plegava un i ja en teníem uns altres que esperaven. Aquí no es mirava que fossin defenses o davanters, tots servien per ocupar qualsevol lloc, el fet era poder jugar. Això és el que volen els entrenadors actuals, la polivalència.

Camp de futbol davant del castell

Aquest camp no era adequat per jugar partits contra altres pobles, no tenia les dimensions apropiades i era un perill per la carretera, encara que en aquell temps pocs vehicles hi passaven. Amb tot, ara estaria prohibit jugar-hi pel risc a un accident, ja que les pilotes a cada moment s'havien d'anar a buscar a la carretera.

Però en els joves i més petits, l'ànima de jugar anava en augment, fins al punt que es va formar un equip que hi va fer diverses intervencions fora del poble. Alguns anàvem a col·legi als escolapis de Vilanova, el que va facilitar que es fessin alguns contactes per poder jugar contra els nois interns d'aquesta escola. Un dels res-

Camps de futbol de Cubelles

Meitat de la dècada dels 1940, al camp de Canyelles. Drets: Ernest Fontanals, Josep Castellví, Antoni Armengol, Joan Pedro, un basc que treballava pel Marsé, Josep Almirall, Josep Fraire Faló. Ajupits: J. Maria Rovirosa, Antoni Pineda, J. Maria Miró, J. Ramos i Josep Almirall. Hi faltava Jaume Fonoll.

Intent de fer un camp de futbol al riu Foix. Al fons, d'esquerra a dreta, Jaume Fonoll, Lluís Martínez, Antoni Pineda, Joan Rovirosa i Jaume Ferrer Cubillo. Al davant, el mosso de cal Josep Capdet (acotat), Josep Fontanals, Josep Fraire i Joan Pedro.

Una altra imatge corresponent a la riera de Foix

Rosell i el pare va ser quasi tota la dècada dels 40 i 50 el conserge de l'escola industrial de Vilanova. Un altre noi del poble, el Josep Romeu, també va ser porter fins que va anar a estudiar a Barcelona, i el tercer i que ja fou titular va ser el J. M. Miró. De jugadors, jo destacaria l'Adrià Cona, com a defensa per la seva contundència i bona *gardela*; en Josep Fraire de cal Faló, que coneixíem com el *Lecua*, i sobretot, en Joan Rovirosa, que era impressionant com regatejava i com saltava per rematar de cap, era tot un davanter centre. Tots ells tindrien entre dos i quatre anys més que jo.

Els equips d'aquella època mai varen tenir un terreny adequat per jugar a futbol de veritat. Van haver de passar 23 anys, concretament fins al 1959, perquè a Cubelles tinguéssim un camp per jugar de debò un partit de futbol, el camp de cal Victor. Es pot dir que llavors quasi tots els que sortim a les fotografies de Vilanova i Canyelles ja estàvem casats. Fins i tot vam intentar fer un camp abans dels anys 1950, en un terreny impossible al mig de la riera, en un lloc ample prop del pont de ferro del ferrocarril. Homes ja grans del poble ens havien dit que no era la primera vegada, que ja s'havia fet en una altra època. Tot plegat, durant molts diumenges hi

Camp de les Eres del Coca. Drets d'esquerra a dreta: Arturo Piñol, entrenador Joan Gómez, Sidret Piñol, Cisco Capdet, Jaume Fonoll, Salvador Fonoll, Joan Imbernon i Jaume Marco. Ajupits: Jordi Delgado, Ramon Marco, Pere Gelabert, Lluís Pineda i Pedro Cuenca.

El camp de cal Víctor, estrenat el 15 d'agost de 1959, ple de gom a gom. Situat en un espai limitat actualment pels carrers de Gallifa i Rocacrespa, amb una porteria a tocar del camí del cementiri.

Ara ja pujaven noves generacions, el Salvador Fonoll, el Lluís Pineda, el Pere Gelabert, el Joan Imbernon, el Cisco Capdet, Joan Morgades, entre d'altres... A aquests els agradava el futbol tant com a nosaltres, però el problema continuava sent el terreny, i ara era més greu, perquè tornàvem deu anys enrere. Sort que aquestes noves fornades no estaven predisposats a rendir-se. La foto de les Eres del Coca és la prova exacta d'un grup de nois que no volia deixar de jugar a futbol, allà on fos, amb l'objectiu de pressionar les autoritats perquè fessin alguna cosa al respecte ben aviat.

Per fi es decidia fer un camp provisional

El 15 d'agost de 1959, per la festa major, s'inaugura un camp al nou barri de l'eixample, en uns terrenys de la finca anomenada Cal Víctor i d'uns solars que per-

treballàrem diversos grups de nois amb pales i pics i carros per treure les pedres. Malauradament, tal esforç va ser inútil ja que era un treball faraònic. Vist a través dels anys, crec que algú ens hauria d'haver dit que era un disbarat aquell treball, ja que nosaltres no estàvem forts. Cal assenyalar que també ens ajudaven nois que mai havien jugat a futbol.

Com era possible que tornéssim a la dècada dels 40

L'any 1958, els solars que havíem fet servir com a camp de futbol, jo més bé diria lloc de esbarjo, s'havien acabat. La majoria d'aquella generació, que visquérem a Cubelles, no vam poder gaudir d'un camp de veritat, no vam anar a la guerra com els nostres pares, però ens va tocar gaudir de poques coses, dit d'una altra forma, una joventut robada. Aquest lloc de sota el castell el teníem des de la sortida dels soldats, a mitjan dècada dels 1940.

Camps de futbol de Cubelles

tanyien a la família Travé, destinats en un futur a ser edificats. Les condicions eren que fins que no es construís, aquest terreny es podria utilitzar. Recordo que algun diumenge havia anat a fer algun xut en aquest lloc, on trobaves altres homes més grans. L'Antó *Paleta*, que havia jugat a Tortosa, pare de l'actual jutgessa de Pau de Cubelles; o el Josep Albet (*Xic de cal Angelet*), jugador de Cubelles dels anys 1930, que també va jugar amb el Vilanova i durant el temps del servei militar va jugar amb el primer equip d'handbol que es va fer a l'Estat, concretament al País Basc.

Les imatges donen una idea de la importància que tenia aquest camp per a les futures generacions, tots sabien que molt aviat en aquest lloc es construiria, però almenys serviria perquè les autoritats veiessin l'afició que generava aquest esport. Això donava força i esperança pel futur, només calia veure el camp ple de gent, possiblement hi havia espectadors que mai havien vist un partit de futbol, era la novetat,

i més dins del poble. Sempre he cregut que aquest dia va ser un punt d'inflexió per al futur d'aquest esport al nostre poble. Tothom se n'adonà que el futbol a casa nostra no es podia perdre i que era una realitat, aquells nois que van jugar aquell dia eren les llavors d'aquells pioners del cap de la riera dels anys 20 i dels del Molí de Baix dels 30.

Equip del Cubelles que el 15 d'agost de 1959 inaugurà el camp de cal Víctor guanyant a la Berkel de Vilanova. Drets: Salvador Fonoll, Francesc Capdet, Jordi Marco, Jaume Fonoll, Jaume Marco, Artur Piñol, Lluís Pineda, Pedro Cuenca i Alfons Aviñó. Ajupits: Albert Escardó, Pere Gelabert, Joan Gómez, M. Ruiz de Morales, Jordi Delgado i C. Pujol.

Dit això, aquests nois tenien l'ocasió que no vam tenir tots els nascuts a finals de la dècada dels 20 fins als 30, i Cubelles recuperava un terreny per jugar perdut al Molí de Baix l'any 1940.

El camp de l'Hort del Rector

A mitjans de l'any 1962, el camp de cal Víctor desapareix, havia durat poc, només del 1959 al 1962. Una vegada més la il·lusió de tenir un camp s'esfumava. Calia fer alguna cosa al respecte. L'estiu del 1964 s'inaugura un camp a l'Hort del Rector. Aquest no reunia les condicions adequades per a la pràctica del futbol. Només hi jugaven infantils contra equips de col·legis de Vilanova. Sobretot jugaven els estiuejants, i aquí és quan es fa una mica de caliu, alguns d'aquests partidets contra els locals semblaven la rivalitat d'un Madrid -Barça.

El 1967 es va inaugurar el camp de La Pallissa amb motiu de la fundació del CF Cubelles i el 1977 va entrar en funcionament l'actual camp del Poliesportiu, batejat amb el nom de Josep Pons Ventura. Deixo de banda comentar aquests apartats ja

que els amics Lolo Garcia i Joan Vidal ja se n'han encarregat d'explicar-ho amb molt detall al programa de la Festa Major 2017.

Per acabar, dir que quan em vaig proposar identificar els llocs on s'havia practicat el joc anomenat futbol a Cubelles durant tot el segle XX, en primer lloc veia que podia aportar coses que si voleu no tenen importància però que cal saber del nostre poble. A qualsevol racó del nostre entorn on hem nascut i viscut tenim l'obligació de deixar-hi constància, encara que només fossin uns pilars a l'entrada d'un hortet (Abdon Almirall).

Equip infantil de Cubelles de 1965. Drets hi veiem Joan Imbernon, Pere Magaña, Jordi Rovirosa, Aurelio Blasco, Joan Amorós, Glòria Freixas, Lola Ramos, Antonio Amat, Domingo Zavala i Enric Antó. Ajupits: Emili Fuster, Pere Urgellès, Lluís Pérez, Isidre Gómez i Joan Vidal.

Equip infantil de Cubelles de 1964.: Miquel Romagosa, Francisco Ramos, Lluís Pérez, Pere Urgellès, Antoni Amat, Joan Albet (drets). Jordi Rovirosa, Emili Fuster, Joan Vidal, Enric Antó i Jaume Pedro (ajupits).

Equip infantil d'estiuejants de 1965. Drets: Francesc Borràs, Josep Sánchez, Jaume Llorach, Josep Niubò, Joaquim Servent i Josep Manel Munné. Ajupits: Jordi Ubach, Josep Lluís Roca, Joan Esteve Truchut, Lluís Pérez i Joaquim Abadal

Inauguració del camp de l'Hort del Rector (1964)